

Arrest

nr. 224 771 van 9 augustus 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Sierra Leone nationaliteit te zijn, op 3 januari 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 17 december 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 17 december 2018 tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest nr. 214 536 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 20 december 2018, waarbij de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Gelet op de beschikking van 21 maart 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 mei 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VERSTRAETEN, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Met de eerste bestreden beslissing wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) afgeleverd. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

“Aan de Heer, die verklaart te heten:

naam: J.

voornaam: G.

geboortedatum: 11.05.1980

geboorteplaats: M.

nationaliteit: Siërra Leone

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van Geel-Laakdal-Meerhout op 17.12.2018 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

- ☐ *1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum of geldige verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene verklaart een relatie te hebben met S. M. sinds 2011. Hij heeft al verschillende pogingen ondernomen om op basis van deze relatie een verblijfsrecht te bekomen. Echter werden alle opgestarte procedures negatief afgesloten. Het feit dat betrokkene samenwoont met S.M. geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Hij dient de geldende verblijfswetgeving te respecteren. Een repatriëring naar zijn land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkene en mevrouw Smets kunnen door middel van moderne communicatiemiddelen contact houden met elkaar. Bovendien kan zij hem steeds bezoeken in Siërra Leone. Betrokkene toont bovendien niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk is om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst. Het loutere feit dat mevrouw S. niet kan gedwongen worden het Belgische grondgebied te verlaten maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Siërra Leone. Zowel betrokkene als mevrouw S. wisten dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfsituatie van betrokkene in België.

Betrokkene verklaart soms draaierig te worden, waarvoor hij in het ziekenhuis werd onderzocht, maar tegen de draaierigheid is er geen medicatie. De medische problemen die betrokkene aankaart, zijn niet van die aard of ernst dat ze een schending inhouden van artikel 3 EVRM.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- ☐ *artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken*
- 4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.*

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan zes eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, ter kennis gegeven op 14.10.2010 (bijlage 26quater), op 12.12.2011 (bijlage 13quinquies), op 06.12.2012 (bijlage 20), op 19.12.2013 (bijlage 20), op 18.12.2014 (bijlage 13quinquies) dat werd verlengd tot 16.02.2015 en op 01.07.2015 (bijlage 13).

8° Betrokkene heeft in het Rijk of in andere lidstaten meerdere verzoeken tot internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing. Betrokkene heeft drie asielaanvragen ingediend, die allemaal negatief werden afgesloten. De laatste asielaanvraag dd. 21.11.2014 werd bij beslissing van 04.12.2014 niet in overweging genomen. Ook heeft betrokkene twee aanvragen tot gezinshereniging ingediend, waarvan de laatste definitief werd verworpen op 25.09.2014 door de RW. Daarnaast heeft hij twee aanvragen tot regularisatie ingediend op basis van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. Beide aanvragen werden onontvankelijk verklaard, op 17.06.2015 en op 30.11.2018, aan betrokkene ter kennis gebracht respectievelijk op 01.07.2015 en op 17.12.2018.

Terugleiding naar de grens

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van Geel-Laakdal-Meerhout op 17.12.2018 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene kwam volgens zijn asielverklaringen op 17.08.2010 België binnen.

Betrokkene heeft op 20.08.2010 een asielaanvraag ingediend. Er werd hem op 07.10.2010 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) met vasthouding betekend. Bij zijn vrijstelling uit het gesloten centrum werd dat bevel verlengd tot 19.10.2010. Op 31.05.2011 diende betrokkene voor de tweede maal een asielaanvraag in. Die aanvraag werd geweigerd door het CGVS op 10.08.2011. Na een schorsend beroep werd zijn asielaanvraag definitief afgesloten met een negatieve beslissing door de RW op 22.11.2011. Betrokkene ontving vervolgens op 12.12.2011 per aangetekend schrijven een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies), geldig 7 dagen. Op 21.11.2014 diende betrokkene een derde asielaanvraag in. Die aanvraag werd bij beslissing van 04.12.2014 door het CGVS niet in overweging genomen. Betrokkene ontving op 18.12.2014 per aangetekend schrijven een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies). Na een schorsend beroep werd zijn asielaanvraag definitief afgesloten met een negatieve beslissing door de RW op 29.01.2015. Het bevel om het grondgebied te verlaten werd op 06.02.2015 verlengd tot 16.02.2015. Betrokkenes beroep tegen dat laatste bevel werd op 11.02.2015 door de RW verworpen. Uit de vaststelling dat uit diepgaand onderzoek van het CGVS en de RW is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RW de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij zijn verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM.

Op 17.01.2012 meldde betrokkene bij de burgerlijke stand van Geel zijn intentie om te huwen met de Belgische S. M. L. J. (°23.03.1951). Op 19.03.2012 weigerde de gemeente Geel dit huwelijk te voltrekken na negatief advies van het Parket van Turnhout (dd. 08.03.2012), nadat was vastgesteld dat betrokkene een huwelijk wilde sluiten dat niet gericht was op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. De weigering door de burgerlijke stand vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 EVRM inhoudt. Betrokkenes beroep tegen die weigeringsbeslissing werd op 30.10.2013 door het Hof van Beroep van Antwerpen verworpen.

Op 08.06.2012 liet betrokkene een wettelijke samenwoning met de Belgische S. M. L. J. (°23.03.1951) registreren door de gemeente Geel. Dezelfde dag deed betrokkene op basis van deze wettelijke samenwoning een aanvraag tot gezinshereniging met S. M. L. J.. Die aanvraag werd op 29.11.2012

geweigerd met een weigering van verblijf van meer dan 3 maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), geldig 30 dagen. De weigeringsbeslissing werd op 06.12.2012 aan betrokkene betekend. Betrokkenes beroep tegen deze bijlage 20 werd op 16.05.2013 door de RvV afgesloten met afstand van geding. Op 04.07.2013 deed betrokkene opnieuw een aanvraag tot gezinshereniging met S. M. L. J.. Ook die tweede aanvraag werd op 16.12.2013 geweigerd met bevel om het grondgebied te verlaten, geldig 30 dagen (bijlage 20). De weigeringsbeslissing werd op 19.12.2013 aan betrokkene betekend. Betrokkens beroep werd op 25.09.2014 door de RvV verworpen.

Na drie negatief afgesloten asielaanvragen en twee negatief afgesloten aanvragen tot gezinshereniging poogt betrokkene opnieuw zijn verblijf te regulariseren, dit keer door middel van een aanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. Die werd onontvankelijk verklaard op 17.06.2015. Deze beslissing is op 01.07.2015 aan betrokkene betekend met een bevel om onmiddellijk het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Het beroep dat betrokkene tegen die beslissingen indiende werd op 10.07.2016 verworpen door de RvV.

Op 13.01.2017 meldde betrokkene zich aan bij de burgerlijke stand van Geel, opnieuw met de intentie om te huwen met de Belgische S. M. L. J. (*23.03.1951). Het feit dat betrokkene wenst te huwen en samenwoont met S. M. geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Betrokkene heeft op basis van deze relatie reeds meerdere procedures opgestart die allemaal negatief werden beoordeeld. Deze beoordelingen werden bovendien in beroep bevestigd. Een repatriëring naar zijn land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkene en mevrouw S. kunnen door middel van moderne communicatiemiddelen contact houden met elkaar. Bovendien kan zij hem steeds bezoeken in Siërra Leone. Betrokkene toont bovendien niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk is om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst. Het loutere feit dat mevrouw S. niet kan gedwongen worden het Belgische grondgebied te verlaten maakt niet dat zij betrokkene met vrijwillig zou kunnen volgen naar Siërra Leone. Zowel betrokkene als mevrouw S. wisten dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België.

Op 14.09.2018 diende betrokkene een tweede aanvraag tot regularisatie in op basis van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. Ook die aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 30.11.2018 en de beslissing werd aan betrokkene ter kennis gebracht op 17.12.2018.

Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Hij weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek-.

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan zes eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, ter kennis gegeven op 14.10.2010 (bijlage 26quater), op 12.12.2011 (bijlage 13quinquies), op 06.12.2012 (bijlage 20), op 19.12.2013 (bijlage 20), op 18.12.2014 (bijlage 13quinquies) dat werd verlengd tot 16.02.2015 en op 01.07.2015 (bijlage 13).

8° Betrokkene heeft in het Rijk of in andere lidstaten meerdere verzoeken tot internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing.

Betrokkene heeft drie asielaanvragen ingediend, die allemaal negatief werden afgesloten. De laatste asielaanvraag dd. 21.11.2014 werd bij beslissing van 04.12.2014 niet in overweging genomen. Ook heeft betrokkene twee aanvragen tot gezinshereniging ingediend, waarvan de laatste definitief werd verworpen op 25.09.2014 door de RvV. Daarnaast heeft hij twee aanvragen tot regularisatie ingediend op basis van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. Beide aanvragen werden onontvankelijk verklaard, op 17.06.2015 en op 30.11.2018, aan betrokkene ter kennis gebracht respectievelijk op 01.07.2015 en op 17.12.2018.

Betrokkene verklaart dat hij in België is omdat hij een probleem in zijn land heeft. Zijn vader was hoofd van een gemeenschap en na zijn dood wou men dat hij er ook bij kwam, maar dat wilde hij niet. Hij verklaart dat hij niet kan terugkeren naar Siërra Leone omdat hij dan zal gedwongen worden om dingen te doen, waarvoor hij is gaan lopen. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Siërra Leone een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene verklaart soms draaierig te worden, waarvoor hij in het ziekenhuis werd onderzocht, maar tegen de draaierigheid is er geen medicatie. Hij brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst. Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan zes eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, ter kennis gegeven op 14.10.2010 (bijlage 26quater), op 12.12.2011 (bijlage 13quinquies), op 06.12.2012 (bijlage 20), op 19.12.2013 (bijlage 20), op 18.12.2014 (bijlage 13quinquies) dat werd verlengd tot 16.02.2015 en op 01.07.2015 (bijlage 13).

8° Betrokkene heeft in het Rijk of in andere lidstaten meerdere verzoeken tot internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing.

Betrokkene heeft drie asielaanvragen ingediend, die allemaal negatief werden afgesloten. De laatste asielaanvraag dd. 21.11.2014 werd bij beslissing van 04.12.2014 niet in overweging genomen. Ook heeft betrokkene twee aanvragen tot gezinshereniging ingediend, waarvan de laatste definitief werd verworpen op 25.09.2014 door de RW. Daarnaast heeft hij twee aanvragen tot regularisatie ingediend op basis van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. Beide aanvragen werden onontvankelijk verklaard, op 17.06.2015 en op 30.11.2018, aan betrokkene ter kennis gebracht respectievelijk op 01.07.2015 en op 17.12.2018.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op moment van zijn arrestatie is het ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden (Siërra Leone)."

1.2. Verder wordt in hoofde van verzoeker ook een inreisverbod genomen voor de duur van drie jaar (bijlage 13sexies). Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam : J.

voornaam : G.

geboortedatum : 11.05.1980

geboorteplaats : M.

nationaliteit : Sierra Leone

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. De beslissing tot verwijdering van 17.12.2018 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van Geel-Laakdal-Meerhout op 17.12.2018 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- ☐ *1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en;*
- ☐ *2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan zes eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, ter kennis gegeven op 14.10.2010 (bijlage 26quater), op 12.12.2011 (bijlage 13quinquies), op 06.12.2012 (bijlage 20), op 19.12.2013 (bijlage 20), op 18.12.2014 (bijlage 13quinquies) dat werd verlengd tot 16.02.2015 en op 01.07.2015 (bijlage 13).

8° Betrokkene heeft in het Rijk of in andere lidstaten meerdere verzoeken tot internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing.

Betrokkene heeft drie asielaanvragen ingediend, die allemaal negatief werden afgesloten. De laatste asielaanvraag dd. 21.11.2014 werd bij beslissing van 04.12.2014 niet in overweging genomen. Ook heeft betrokkene twee aanvragen tot gezinshereniging ingediend, waarvan de laatste definitief werd verworpen op 25.09.2014 door de RVV. Daarnaast heeft hij twee aanvragen tot regularisatie ingediend op basis van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. Beide aanvragen werden onontvankelijk verklaard, op 17.06.2015 en op 30.11.2018, aan betrokkene ter kennis gebracht respectievelijk op 01.07.2015 en op 17.12.2018.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende redenen gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar: De asielaanvragen, alsook de aanvragen tot gezinshereniging als de aanvragen tot regularisatie op basis van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980 werden na grondig onderzoek negatief afgesloten, waaruit kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 3 EVRM of artikel 8 EVRM inhoudt.

Betrokkene weigert hardnekkig aan de terugkeerverplichting te voldoen en werd bovendien door de gemeente Geel geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van drie jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier

blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.

Betrokkene verklaart een relatie te hebben met S.M. sinds 2011. Hij heeft al verschillende pogingen ondernomen om op basis van deze relatie een verblijfsrecht te bekomen. Echter werden alle opgestarte procedures negatief afgesloten. Het feit dat betrokkene samenwoont met S.M. geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Hij dient de geldende verblijfswetgeving te respecteren. Een repatriëring naar zijn land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkene en mevrouw S. kunnen door middel van moderne communicatiemiddelen contact houden met elkaar. Bovendien kan zij hem steeds bezoeken in Sierra Leone. Betrokkene toont bovendien niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk is om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst. Het loutere feit dat mevrouw Smets niet kan gedwongen worden het Belgische grondgebied te verlaten maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Sierra Leone.

Zowel betrokkene als mevrouw Smets wisten dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België.

Betrokkene verklaart soms draaierig te worden, waarvoor hij in het ziekenhuis werd onderzocht, maar tegen de draaierigheid is er geen medicatie. De medische problemen die betrokkene aankaart, zijn niet van die aard of ernst dat ze een schending inhouden van artikel 3 EVRM.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13."

1.3. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid die verzoeker bij de Raad had ingediend tegen de eerste bestreden beslissing, werd verworpen bij arrest nr. 214 536 van 20 december 2018.

2. Onderzoek van het beroep in zoverre het is gericht tegen de bijlage 13septies

2.1. Ontvankelijkheid

Voorafgaandelijk dient te worden opgemerkt dat, in de mate dat het beroep gericht is tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering, onderhavige vordering onontvankelijk moet worden bevonden, aangezien de Raad geen rechtsmacht heeft om hiervan kennis te nemen. Overeenkomstig artikel 71 van de Vreemdelingenwet is de beslissing tot vrijheidsberoving enkel vatbaar voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank. Overigens blijkt niet dat verzoeker nog wordt vastgehouden. In de mate dat zijn grieven zouden zijn gericht tegen de vasthouding en terugleiding, zijn ze dus onontvankelijk.

2.2. Gegrondheid

2.2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 3, 8 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van de artikelen 7,3°, 74/13 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de EU, van het hoorrecht, van de billijkheid, van het zorgvuldigheids-, het redelijkheids- en het evenredigheidsbeginsel en van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet. Verzoeker verwijt de verwerende partij ook machtsmisbruik, rechtsmisbruik en een manifeste beoordelingsfout.

Het middel wordt uiteengezet als volgt:

"5.1.

Overwegende dat overeenkomstig het artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen alle administratieve beslissingen met redenen moeten omkleed worden.

Overwegende dat artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

Bovenstaande artikelen eisen een motiveringsplicht waarbij een motivering voorhanden is zodat er geen appreciatiemogelijkheden of onredelijke interpretaties mogelijk zijn rekening houdend met de gegevens van het dossier; Zie RvSt nr. 53 199,10 mei 1999.

Het zorgvuldigheidsbeginsel kan omschreven worden als een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dat de overheid verplicht zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk geïnventariseerd en gecontroleerd worden.

Het redelijkheidsbeginsel kan omschreven worden als een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dat inhoudt dat men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

Met andere woorden, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na de lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

5.2.

Verwerende partij heeft geen rekening gehouden met alle feitelijkeheden.

De bestreden beslissing motiveert als volgt:

"Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van Geel- Laakdal-Meerhout op 17.12.2018 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

(...)

Betrokkene verklaart een relatie te hebben met S. M. sinds 2011. Hij heeft al verschillende pogingen ondernomen om op basis van deze relatie een verblijfsrecht te bekomen. Echter werden alle opgestarte procedures negatief afgesloten. Het feit dat betrokkene samenwoont met S. M. geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Hij dient de geldende verblijfswetgeving te respecteren. Een repatriëring naar zijn land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkene en mevrouw S. kunnen door middel van moderne communicatiemiddelen contact houden met elkaar. Bovendien kan zij hem steeds bezoeken in Siërra Leone. Betrokkene toont bovendien niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk is om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst. Het loutere feit dat mevrouw S. niet kan gedwongen worden het Belgische grondgebied te verlaten maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Siërra Leone. Zowel betrokkene als mevrouw S. wisten dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België.

Betrokkene verklaart soms draaierig te worde, waarvoor hij in het ziekenhuis werd onderzocht, maar tegen de draaierigheid is er geen medicatie. De medische problemen die betrokkene aankaart, zijn niet van die aard of ernst dat ze een schending inhouden van artikel 3 EVRM.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13."

Het moge vaststaan dat de motivering in de bestreden beslissing geen stand houdt!

De Dienst Vreemdelingenzaken gaat over tot de vasthouding en het terugleiden en motiveert in de bestreden beslissing niet op een afdoende manier waarom onmiddellijk wordt overgegaan tot een terugleiding.

Dit is volledig in strijd met wat men van een billijke overheid mag verwachten. Door deze houding laat de Dienst Vreemdelingenzaken compleet na om de juiste feitelijke en juridische ontwikkelingen in overweging te nemen.

- De verzoeker heeft een Belgische partner.
- Zij wonen ook al jaren wettelijk samen, namelijk sedert 2012 (!). Er is in casu dus geen sprake van een schijnsituatie.
- Zij zijn tot op de dag van vandaag nog steeds samen en vormen dan ook nog steeds een koppel.

- 5.2.1.

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat het feit dat de partner van verzoeker in België verblijft, geen reden vormt om te besluiten tot een schending van artikel 8 EVRM.

- a) Uiteraard willen verzoeker en zijn partner een gezinsleven in België. Zij hebben hiertoe ook de nodige stappen ondernomen.

Zo hebben zij in het verleden een aanvraag tot wettelijke samenwoning ingediend. Deze is ook goedgekeurd geweest.

Zij hebben daarna een aanvraag tot gezinshereniging ingediend, doch deze werd door de Dienst Vreemdelingenzaken geweigerd, gezien er onvoldoende stabiele bestaansmiddelen waren in hoofde van verzoekers partner.

Deze motivering was erg pijnlijk voor verzoeker en zijn partner, daar mevrouw Smets slechts over een pensioen van ongeveer 1200 euro beschikt en zij de leeftijd van 61 jaar had bereikt bij het indienen van de eerste aanvraag tot gezinshereniging en aldus toen reeds pensioengerechtigd was waardoor zij evident geen hoger inkomen kon bekomen.

Vervolgens werd om deze reden niet nogmaals geprobeerd om een aanvraag tot gezinshereniging te doen, gezien verzoekers partner al de leeftijd van 67 jaar heeft bereikt.

Zij is pensioengerechtigd en is dus niet in de mogelijkheid om hogere bestaansmiddelen te genereren.

Dit zou evenwel niet mogen betekenen dat zij geen duurzame relatie hebben die beschermenswaardig is!

- b) Ondertussen heeft verzoeker wel tot tweemaal toe geprobeerd om zijn verblijfssituatie te regulariseren.

Zo diende hij een eerste aanvraag tot humanitaire regularisatie in op datum van 25/03/2015. Deze werd geweigerd.

Op datum van 15/09/2018 diende verzoeker wederom een aanvraag humanitaire regularisatie in conform artikel 9bis Vw. Deze werd evenwel opnieuw geweigerd.

- 5.2.2.

Tegelijkertijd dient er gewezen te worden op de interpretatie van het gezinsleven.

Een beschermenswaardig gezinsleven is een feitelijke kwestie, die niet staat of valt met het officieel karakter ervan.

Voor de interpretatie van het gezinsleven kan dienstig worden verwezen naar een arrest van Uw Raad, dd. 26/11/2018 met nummer 212 899, dat het volgende stelt:

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de ven/verende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

(...)

Uit de bestreden beslissing blijkt dat het bestaan van een privé-/gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM, niet wordt betwist. Waar de verwerende partij in de verweernota nu plots het gezinsleven wel lijkt te betwisten, alhoewel dit niet geheel duidelijk is, daar ze enerzijds stelt dat er geen sprake is van een gezinsleven en dan weer verwijst naar het feitelijk gezinsleven, stelt de Raad vast dat dit een a posteriori motivering is die niet terug te vinden is in de motivering van de bestreden beslissing en die ook geen enkele grondslag vindt in de stukken van het administratief dossier.

In casu blijkt op het eerste gezicht, aan de hand van de stukken van het administratief dossier, dat er sprake is van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Bijgevolg dient de Raad te onderzoeken is of er sprake is van een schending van het recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurié en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

(...)

Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal

elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

In casu stelt de DVZ in de motivering van de bijlage 13 septies zelf het volgende:

"Betrokkene verklaart een relatie te hebben met Smets Maria sinds 2011"

(...)

"Op 17.01.2012 meldde betrokkene bij de burgerlijke stand van Geel zijn intentie om te huwen met de Belgische Smets Maria Louisa Jacqueline (°23.03.1951)."

(...)

"Op 08.06.2012 liet betrokkene een wettelijke samenwoning met Belgische Smets Maria Louisa Jacqueline (°23.03.1951) registreren door de gemeente Geel."

(...)

"Op 13.01.2017 meldde betrokkene zich aan bij de burgerlijke stand van Geel, opnieuw met de intentie om te huwen met de Belgische Smets Maria Louisa Jacqueline (°23.03.1951)".

Onmogelijk kan er dan ook gesteld worden dat deze relatie tussen verzoeker en zijn Belgische vriendin niet duurzaam zou zijn, noch dat er geen stappen werden ondernomen door hen om hun relatie te officialiseren.

Er dient dan ook te worden benadrukt dat de wettelijke samenwoning wel degelijk werd toegekend! Van een zogenaamde 'schijnsituatie' waarbij de intentie van een van beide niet gericht was op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners is dan ook bijgevolg geen sprake.

- 5.2.3.

Naar aanleiding van deze wettelijke samenwoning en het feit dat verzoeker en zijn partner intussen reeds meer dan één jaar samenwoonden werd een aanvraag tot gezinshereniging ingediend op datum van 08/06/2012. Later, op datum van 04/07/2013 werd nogmaals een aanvraag tot gezinshereniging ingediend.

Wat in de bijlage 13 septies evenwel niet vermeld is de reden waarom deze gezinshereniging telkens werd geweigerd.

De gezinshereniging werd immers geweigerd daar de partner van verzoeker geen voldoende stabiele en toereikende bestaansmiddelen kon voorleggen. Deze situatie dient evenwel verder te worden toegelicht. Verzoekers partner is, zoals meermaals aangegeven, geboren in het jaar 1951, dit betekent dat zij in 2012 reeds 61 jaar oud was en dus pensioengerechtigd. Dit gold des te meer bij het indienen van de tweede aanvraag tot gezinshereniging.

Verzoekers partner geniet een pensioen van ongeveer 1200 euro per maand, hetgeen inderdaad lager ligt dan het nodige inkomen voor de gezinshereniging.

Zij kan, gelet op haar leeftijd, evenwel geen hoger inkomen genereren waardoor zij bijgevolg niet kan volden aan de voorwaarden voor de gezinshereniging. Om deze reden werd later ook geen aanvraag gezinshereniging meer ingediend.

Gelet op dit bovenstaand gegeven dient opgemerkt te worden dat het aan de Dienst Vreemdelingenzaken komt om een behoefte analyse te maken van de inkomsten van de partner van verzoeker. Nergens in het administratief dossier kan worden aangetoond dat deze behoefte analyse wel degelijk gebeurde.

De Dienst Vreemdelingenzaken is op de hoogte van het feit dat zij niet louter mogen weigeren als er sprake is van onvoldoende inkomsten zoals vastgelegd in de criteria gezinshereniging met een Belg.

Zij zijn gehouden om hiernaar een behoefte analyse door te voeren. Dat dit in casu niet gebeurd is.

Hierop wordt bovendien ook niet ingegaan in het arrest bij UDN uitgesproken door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, nummer 214 536 van 20/12/2018 (RvV 227 282 / IX).

Desondanks de standaard weigering van de aanvraag gezinsherenigingen heeft verzoeker altijd nieuwe pogingen ondernomen om zijn verblijfsstatuut te regulariseren.

Om bovenvermelde redenen werd door verzoeker vervolgens een poging ondernomen om zijn verblijfssituatie alsnog te regulariseren door een regularisatieaanvraag op basis van artikel 9bis Vw.

- 5.2.4.

Wat betreft het voorgenomen huwelijk dat werd aangevraagd op datum van 13/01/2017 dient bovendien nog vermeld te worden dat het huwelijk nooit werd geweigerd!

Er bleek geen geboorteakte van verzoeker voor handen om aan de formaliteiten te voldoen om het huwelijk aan te vragen. Om deze reden werd een afschrift van deze geboorteakte opgevraagd bij de bevoegde instanties in Siërra Leone.

Verzoeker diende evenwel meer dan één jaar (!) te wachten voor hij deze geboorteakte via de bevoegde diensten kon ontvangen. De ambtenaar van de burgerlijke stand nam naderhand, op datum van 06/09/2018, een beslissing tot 'weigering aanvaarding geboorteakte voor huwelijksaangifte' omdat de geboorteakte blijkbaar pas later werd opgesteld.

Het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uitgesproken bij UDN, nummer 214 536 van 20/12/2018 (RvV 227 282 / IX), stelt dan ook verkeerdelijk dat verzoeker bij de tweede huwelijksaanvraaggeen huwelijksakte zou hebben kunnen voorleggen.

Dit is foutief. Verzoeker kon uiteindelijk na meer dan één jaar wachten wel een geboorteakte voorleggen, doch deze werd niet aanvaard.

- 5.2.5.

Ten slotte kan het motief waarbij de DVZ stelt dat mevrouw Smets verzoeker vrijwillig zou kunnen volgen naar Siërra Leone gaat niet aanvaard worden.

Gelet op de leeftijd van verzoekers partner én het feit dat zij in België kinderen en kleinkinderen heeft kan van haar evident niet verwacht worden om een keuze te maken tussen haar familie en haar partner met wie zij intussen reeds meer dan 6 jaar een relatie heeft!

5.3.

Het artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, 'recht op behoorlijk bestuur' stelt:

"1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

- het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,
- het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim,
- de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden."

De miskenning van het hoorrecht schendt de rechten van verdediging, gewaarborgd in bovenstaand artikel.

Volgens de vaste rechtspraak is er sprake van een schending van het hoorrecht indien voldaan is aan 2 cumulatieve voorwaarden:

- 1) De aanwezigheid van een onregelmatigheid in de uitoefening van het hoorrecht;
- 2) Het hoorrecht had tot een andere besluitvorming kunnen leiden;

Het is evident dat er een onregelmatigheid is bij de uitoefening van het hoorrecht, nu verzoeker niet deugdelijk gehoord werd bij het nemen van de beslissingen van uitwijzing.

Verzoeker werd door de politiezone Geel-Laakdal-Meerhout gehoord op 17/12/2018. Hij heeft toen melding gemaakt van zijn Belgische partner.

Nergens in de bestreden beslissing staat echter te lezen wat verzoeker hier verder nog over verklaard heeft! Uit de beslissing kan onmogelijk afgeleid worden dat verzoeker verklaringen heeft kunnen/mogen afleggen over de al ondernomen stappen die hij en zijn partner hebben gedaan.

Indien de verzoeker wel de mogelijkheid had gekregen gehoord te worden, rekening houdende met zijn gezinsleven, had dit wel degelijk tot een andere besluitvorming kunnen leiden. Verzoeker had dan immers kunnen duiden dat hij en zijn partner al de nodige stappen hebben ondernomen om hun gezinsleven officieel te bestendigen en dat er reeds sprake was van een wettelijke samenwoning.

Het Hof van Justitie heeft nochtans in het verleden al gesteld dat de bestuurlijke overheid rekening dient te houden met alle relevante elementen (Sopropé C-349/07, Mukarubega C-166/13) en kennis te nemen van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig te onderzoeken en het besluit omstandig te motiveren (Technische Universitat C-269/90, Sopropé C-349/07).

Dat dit in casu niet gebeurd is.

-5.3.1.

De bestreden beslissing leest als volgt:

" Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van Geel-Laakdal-Meerhout op 17/12/2018 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen."

Dit is de enigste motivatie die terug te vinden is in de bestreden beslissing.

Deze kan onmogelijk gelden als een zorgvuldig onderzoek in het kader van artikel 8 EVRM!

Zeker gelet op alle feitelijkheden die aanwezig zijn in het administratief dossier van betrokkene.

-5.3.2.

Verzoeker en zijn partner hebben wel degelijk een relatie die valt onder de bescherming van artikel 8 EVRM!

Zo wonen zij samen op volgend adres en dit al sinds 08/06/2012 daar er op dat ogenblik een wettelijke samenwoning werd toegestaan:

*2440 Geel, *straat ***

De verzoeker heeft onmiskenbaar een beschermingswaardig gezinsleven.

Dit gezinsleven wordt krachtens artikel 8 van het EVRM als volgt omschreven:

- 1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*
- 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en straf bare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."*

De Dienst Vreemdelingenzaken wringt zich in alle bochten om een bevel tot verlaten van het grondgebied te motiveren maar dient uiteindelijk toch te erkennen dat in casu wel degelijk sprake is van een beschermingswaardig gezinsleven.

Het is de taak van de administratieve overheid om, vooraleer dat zij een beslissing neemt, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van de zaak te bewerkstelligen en dit op basis van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

De Dienst Vreemdelingenzaken had wel degelijk een grondig onderzoek moeten voeren naar de aanwezigheid van de Belgische partner gelet op alle aanwijzingen hiervan in het administratief dossier. Ten slotte dient rekening gehouden te worden met enerzijds het gegeven dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM een waarborg is en niets heeft te maken met goede wil of praktische regelingen¹ en anderzijds dat artikel 8 EVRM primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet.

Wanneer er vervolgens een risico is op schending van het recht op respect voor privé- leven en/of familielevens wordt aangevoerd, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er sprake is van een beschermwaardig privé- en/of familielevens in de zin van artikel 8 EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Artikel 8 EVRM definieert het begrip familielevens noch het begrip privélevens. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Het begrip "privélevens" wordt niet gedefinieerd in artikel 8 EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privélevens een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie aan te geven.³ Het Europees Hof laats voorts gelden dat persoonlijke, sociale en economische relaties deel uitmaken van het privélevens.

Het al of niet bestaan van een "familielevens" is een feitenkwestie en is afhankelijk van het werkelijk bestaan in de praktijk van nauwe persoonlijke banden ⁴. Het EHRM kijkt hieromtrent voornamelijk naar de facto familiebanden.

Er kan in casu geen sprake zijn van enige twijfel over de familiebanden die verzoeker heeft met zijn Belgische partner.

Verzoeker legt hierbij ook nog enkele foto's neer, namelijk een foto van zijn vriendin samen met zijn familie in Afrika, alsook een foto van verzoeker samen met zijn vriendin en haar kleindochter, (zie bijlage, stuk 4)

Uit de bestreden beslissing volgt duidelijk dat tegenpartij op de hoogte was van de Belgische vriendin van verzoeker, doch laat compleet na om hier een deugdelijk onderzoek naar te voeren!

Louter motiveren dat de verschillende opgestarte procedures negatief werden afgesloten, is een flagrante schending van artikel 8 EVRM.

Meer zelfs.

Er wordt op geen enkele wijze rekening gehouden met de stappen die verzoeker wél heeft ondernomen. Integendeel, de ondernomen stappen worden afgedaan als een misbruik van recht waarbij wordt geïnsinueerd dat verzoeker en zijn partner deze alleen maar hebben ondernomen om verblijfsrecht te creëren voor verzoeker.

Dat verzoeker hiermee absoluut niet akkoord kan gaan. Dat de verschillende procedures die door hem (en zijn partner) werden ondernomen terecht werden opgestart met het enkele doel hun relatie te laten officialiseren.

Er dient hierbij opnieuw te worden benadrukt dat de wettelijke samenwoning reeds in 2012 werd toegestaan. De stap naar gezinshereniging en, gelet op de inkomsten van de partner van verzoeker, de regularisatie aanvragen waren dan ook logische en terechte volgende stappen. Er kan in dat opzicht geen kwade trouw verweten worden aan verzoeker.

Verder wordt door de DVZ simpelweg gemotiveerd dat de Belgische partner van verzoeker hem vrijwillig zou kunnen volgen naar Siërra Leone.

Deze motivering gaat evenwel niet op.

Gelet op de leeftijd van verzoekers partner en het feit dat zij in België kinderen en kleinkinderen heeft kan van haar evident niet verwacht worden om een keuze te maken tussen haar familie en haar partner met wie zij intussen reeds meer dan 6 jaar een relatie heeft!

-5.3.3.

Uit de wettelijke bepalingen van de vreemdelingenwet blijkt expliciet dat de Dienst Vreemdelingenzaken een discretionaire bevoegdheid heeft : de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding is een mogelijkheid, doch geen verplichting.

Bijgevolg heeft de Dienst Vreemdelingenzaken een ruimere motiveringsplicht.

De Dienst Vreemdelingenzaken dient niet alleen aan te tonen dat de situatie van de verzoekende partij conform een wettelijke bepaling is, doch de Dienst Vreemdelingenzaken dient eveneens te motiveren waarom effectief, in het voorliggende geval, plots toepassing dient gemaakt te worden van de betreffende wettelijke bepaling zonder de rechtsmiddelen van de verzoeker af te wachten.

5.4.

Het is dan ook in het licht van deze zeer snelle gang van zaken dat de verzoeker vroeg tot het toekennen van de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de beslissing dd. 17/12/2018. Immers wordt de verzoeker nu aangehouden met het oog op verwijdering.

De schorsing in uiterst dringende noodzakelijkheid werd evenwel niet bevolen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nummer 214 536 van 20/12/2018 in de zaak RvV 227 282 / IX.

In het arrest gaat men ervan uit dat verzoeker en zijn partner zonder problemen via de moderne communicatiemiddelen hun gezinsleven kunnen verder zetten - quod non.

Bovendien wordt opnieuw nergens rekening gehouden met de feitelijke situatie waarin verzoeker en zijn partner zich bevinden.

Zo zal een aanvraag gezinshereniging - dat ook het opgelegde inreisverbod bijlage 13sexies zou moeten opheffen - hoogstwaarschijnlijk nooit kunnen worden toegekend gelet op het - voor de Dienst Vreemdelingenzaken - onvoldoende inkomen van verzoekers partner.

Zij is pensioengerechtigd en kan aldus haar inkomen - van op heden ongeveer 1200 euro - niet vergroten.

Verzoeker heeft dan ook alle mogelijk stappen ondernomen om zijn gezinsleven en daarbij zijn verblijfsstatuut te regulariseren.

De verzoeker beroept zich bijgevolg op artikel 13 EVRM dat bepaalt:

"Een ieder wiens rechten en vrijheden die in dit Verdrag zijn vermeld, zijn geschonden, heeft recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van hun ambtelijke functie. "

De handelingen van de Dienst Vreemdelingenzaken duiden op machtsmisbruiken rechtsmisbruik.

Het arrest motiveert het volgende:

"Het bestaan van een gezinsleven wordt door de Raad in het huidige stadium van de procedure niet betwist. Ook uit de bestreden beslissing blijkt niet dat het bestaan van enig gezinsleven ipsofacto wordt betwist"

Deze feitelijke omstandigheden tonen net aan waarom de bestreden beslissing onredelijk is en waarom deze aldus vernietigd dient te worden.

5.5.

De verzoeker heeft een beschermenswaardig gezinsleven.

Bij de beslissing dient bijgevolg een belangenafweging gemaakt te worden, rekening houdend met het individueel dossier.

Er dient een "fair balance" toets gemaakt worden, tussen het belang van het individu en dat van de overheid, om na te gaan of er positieve verplichtingen liggen op de staat (EHRM 17 oktober 1986, REES/the United Kingdom, §37.)

Gelet op het feit dat in casu nooit deze afweging werd gemaakt, is huidige beslissing in strijd met de positieve verplichtingen die op Dienst Vreemdelingenzaken rust en vorm het een inmenging in de uitoefening van het recht op gezins- en familielieven is in casu absoluut niet gerechtvaardigd.

Artikel 8 E.V.R.M. is dan ook geschonden.

5.6.

Dit werd ook nog maar zeer recentelijk door uw Raad bevestigd in een arrest dd. 26/11/2018 met nummer 212 899:

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

(...)

Uit de bestreden beslissing blijkt dat het bestaan van een privé-/gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM, niet wordt betwist. Waar de verwerende partij in de verweernota nu plots het gezinsleven wel lijkt te betwisten, alhoewel dit niet geheel duidelijk is, daar ze enerzijds stelt dat er geen sprake is van een gezinsleven en dan weer verwijst naar het feitelijk gezinsleven, stelt de Raad

vast dat dit een a posteriori motivering is die niet terug te vinden is in de motivering van de bestreden beslissing en die ook geen enkele grondslag vindt in de stukken van het administratief dossier.

In casu blijkt op het eerste gezicht, aan de hand van de stukken van het administratief dossier, dat er sprake is van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Bijgevolg dient de Raad te onderzoeken is of er sprake is van een schending van het recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurió en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

(...)

Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Onmogelijk kan er gesteld worden dat de relatie tussen verzoeker en zijn Belgische partner niet duurzaam zou zijn, noch dat er geen stappen werden ondernomen door hen om hun relatie te officialiseren.

Verzoeker en zijn partner hebben immers verschillende stappen ondernomen:

- *Huwelijksaanvraag op datum van 17/01/2012;*
- *Aanvraag wettelijke samenwoning op datum van 08/06/2012 die hen bovendien werd toegekend!;*
- *Aanvraag gezinshereniging op basis van de wettelijke samenwoning van 08/06/2012;*
- *Aanvraag gezinshereniging op datum van 04/07/2013;*
-

Gelet op het feit dat de gezinshereniging omwille van niet voldoende inkomsten aan de zijde van verzoekers partner werd een eerste regularisatie aanvraag art. 9bis Vw ingediend in 2015;

Opnieuw deden verzoeker en zijn Belgische partner een huwelijksaanvraag op 13/01/2017, nadat zij intussen meer dan 5 jaar een koppel vormden ;

Uiteindelijk diende verzoeker, ten einde raad, een tweede regularisatieaanvraag art. 9bis Vw in op datum van 14/09/2018.

Had hier een "fair-balance"-toets gemaakt geweest kon er onmogelijk gekomen zijn tot deze onredelijke afweging tussen de belangen van verzoeker in casu en deze van de samenleving. De specifieke omstandigheden van verzoeker in dit dossier kunnen ook niet anders dan primeren op het algemeen belang, daar het gezinsleven de facto zal worden verbroken bij repatriëring van verzoeker.

Nogmaals dient te worden benadrukt dat het gezinsleven niet elders kan worden verdergezet.

Het motief waarbij de DVZ stelt dat mevrouw S. verzoeker vrijwillig zou kunnen volgen naar Siërra Leone gaat immers absoluut niet op.

Gelet op de leeftijd van verzoekers partner en het feit dat zij in België kinderen en kleinkinderen heeft kan van haar evident niet verwacht worden om een keuze te maken tussen haar familie en haar partner met wie zij intussen reeds meer dan 6 jaar een relatie heeft!

5.7.

De bestreden beslissing is niet billijk en redelijk te noemen.

De Dienst Vreemdelingenzaken maakt op onredelijke wijze gebruik van zijn beleidsvrijheid.

Het is immers de Dienst Vreemdelingenzaken zelf die voorwaarden oplegt aan de verzoeker en toeziet op de naleving van de letter en de geest van die voorwaarden.

Professor SUETENS stelde in 1981 dat het redelijkheidsbeginsel is geschonden "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld" (zie M. BOES, "Het redelijkheidsbeginsel" in Administratieve Rechtsbibliotheek: Beginselen van behoorlijk bestuur, I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), Brugge, die Keure, 2006, nr. 235). "Om na te gaan of het bestuur de grenzen van redelijkheid niet heeft overschreden, zal de rechter tot een marginale toetsing van het bestuursoptreden overgaan en de kennelijke wanverhouding tot de feiten waarop de beslissing is gebaseerd, sanctioneren. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel over te doen maar is enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat, wanneer de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid ontbreekt" (zie A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME en J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2002, p. 55 - 56).

Er kan ook worden verwezen naar de wijze waarop Advocaat-generaal DE SWAEF het redelijkheidsbeginsel invult (zie M. BOES, l.c., nr. 242):

"Het evenredigheidsbeginsel, dat een meer precieze omschrijving inhoudt van het redelijkheidsbeginsel, het beginsel dat de titularis van een bevoegdheid, in casu het bestuur, die bevoegdheid naar redelijkheid moet uitoefenen concretiseert die eis van redelijkheid in gevallen van conflicterende belangen. Wanneer de uitoefening van een bevoegdheid in het algemeen belang conflicteert met een ander algemeen belang of een privébelang, wordt de redelijkheid van de genomen beslissing getoetst op basis van de volgende drie-fasen-test:

is de beslissing waarvan de rechtmatigheid wordt beoordeeld, nuttig om het ermee nagestreefde doel te bereiken? Is de beslissing daartoe onmisbaar, dit is kan ze niet evengoed door een alternatieve, voor een ander belang minder bezwarende regeling worden vervangen en is de beslissing, al is ze onmisbaar in de hiervoor genoemde betekenis, niet disproportioneel bezwarend voor een ander belang."

Verzoekers belang wordt in de bestreden beslissing totaal genegeerd.

De Dienst Vreemdelingenzaken betreft in de bestreden beslissing niet alle elementen.

Het is evident dat de beslissing niet redelijk en billijk is en in wanverhouding staat tot het belang van de verzoeker en zijn gezinsleven.

5.8.

De bestreden beslissing dient aldus vernietigd te worden wegens schending van de hoger genoemde verdragsbepalingen en beginselen.

Gelet op de voorgaande uiteenzetting kan geconcludeerd worden dat er in casu sprake is van machtsmisbruik en ondeugdelijk bestuur uitgaande van de Dienst Vreemdelingenzaken.

Immers, blijkt duidelijk dat de verzoeker een beschermenswaardig gezinsleven heeft dat beschermingswaardig is onder artikel 8 EVRM.

De bestreden beslissing dient derhalve vernietigd te worden.

Zoals reeds aangehaald heeft DVZ nagelaten in de bestreden beslissing om rekening te houden met alle feitelijkeheden en procedure-elementen.

De vernietiging van de bestreden beslissing wordt gevorderd wegens schending van de hoger genoemde verdragsbepalingen en beginselen.”

2.2.2. Vooreerst moet erop worden gewezen dat verzoeker dan wel de schending aanvoert van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet en van de artikelen 3 en 13 van het EVRM, doch op geen enkele wijze toelicht op welke wijze de verwerende partij zich hieraan zou hebben bezondigd. Deze middelonderdelen zijn dan ook onontvankelijk.

2.2.3. Verzoeker betoogt dat de verwerende partij compleet nalaat om de juiste feitelijke en juridische ontwikkelingen in overweging te nemen en dus niet op een afdoende manier motiveert waarom onmiddellijk wordt overgegaan tot een terugleiding, en hij erop wijst dat hij een Belgische partner heeft, al jaren en tot op heden wettelijk met haar samenwoont en zij nog steeds een koppel zijn zodat er geen sprake is van een schijnsituatie.

In de bestreden beslissing wordt weliswaar melding gemaakt van het feit dat de gemeente Geel in 2012 weigerde om het huwelijk tussen verzoeker en mevrouw M.S. te voltrekken na een negatief van het Parket van Turnhout, maar deze vermelding moet worden gekaderd in het overzicht dat de verwerende partij geeft aangaande de historiek van de aanvragen die verzoeker had ingediend, onder meer op grond van zijn relatie met mevrouw M.S. In die context wordt wel degelijk melding gemaakt van de wettelijke samenwoning die werd geregistreerd op 8 juni 2012 en de daarop volgende aanvragen tot gezinshereniging en de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, aanvragen die alle hebben geresulteerd in een weigeringsbeslissing. Het overzicht eindigt met een nieuwe aanmelding van het koppel bij de gemeente op 13 januari 2017 met het oog op een huwelijk en een op 14 september 2018 ingediende nieuwe aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet die op 30 november 2018 werd afgewezen, en met de volgende overwegingen:

“Het feit dat betrokkene wenst te huwen en samenwoont met S. M. geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Betrokkene heeft op basis van deze relatie reeds meerdere procedures opgestart die allemaal negatief werden beoordeeld. Deze beoordelingen werden bovendien in beroep bevestigd. Een repatriëring naar zijn land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkene en mevrouw S. kunnen door middel van moderne communicatiemiddelen contact houden met elkaar. Bovendien kan zij hem steeds bezoeken in Siërra Leone. Betrokkene toont bovendien niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk is om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst. Het loutere feit dat mevrouw S. niet kan gedwongen worden het Belgische grondgebied te verlaten maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Siërra Leone. Zowel betrokkene als mevrouw S. wisten dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België.”

Hieruit blijkt dat de verwerende partij, in weerwil van wat verzoeker wil doen uitschijnen, niet vasthoudt aan de vermelde schijnsituatie en het gezinsleven van verzoeker en mevrouw M.S. op zich niet betwist, maar vaststelt dat alle daarop gesteunde aanvragen negatief werden beoordeeld, beoordelingen die dan ook nog in beroep werden bevestigd, dat een repatriëring naar het land van oorsprong niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel EVRM en geen breuk betekent van de familiale relaties, dat het koppel door middel van moderne communicatiemiddelen contact kan houden, dat mevrouw verzoeker steeds kan bezoeken in Siërra Leone, dat verzoeker niet aantoont dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk is om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst, dat mevrouw verzoeker vrijwillig zou kunnen volgen naar Siërra Leone en dat beide partners wisten dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van verzoeker.

Verzoeker bevestigt verder met zijn uiteenzetting dat de door hem ingediende vragen tot gezinsherenging en de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet alle werden afgewezen. In die zin werpt deze uiteenzetting geenszins een ander licht op de zaak.

Waar verzoeker betoogt dat in de bestreden beslissing niet werd vermeld waarom zijn aanvragen tot gezinsherenging telkens werden geweigerd, met name omdat zijn partner, die met pensioen is, geen voldoende stabiele en toereikende bestaansmiddelen kon voorleggen, toont hij niet aan dat hierover zou moeten worden gemotiveerd in de bestreden beslissing. Verzoeker kent de beslissingen die werden genomen aangaande de voormelde aanvragen en was ook in de gelegenheid om zich hiertegen in rechte te verweren. In de mate overigens dat hij erop wijst dat ten onrechte geen behoeftanalyse werd doorgevoerd, richt hij zich tegen de voormelde weigeringsbeslissingen die niet het voorwerp uitmaken van het huidige beroep.

Gelet op al deze vaststellingen toont verzoeker niet aan dat niet afdoende rekening werd gehouden met zijn individuele situatie.

In de mate dat verzoeker de miskenning van het hoorrecht aankaart en een schending van artikel 41 van het Handvest, moet er in eerste instantie op worden gewezen dat uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest duidelijk volgt dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12, Y.S., pt. 67) Het recht om te worden gehoord maakt evenwel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is. (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 45)

Het wordt niet betwist dat verzoeker voorafgaand aan de bestreden beslissing moest worden gehoord. Verzoeker stelt dat hij door de politiezone Geel-Laakdal-Meerhout werd gehoord op 17 december 2018, en hij toen melding heeft gemaakt van zijn Belgische partner, maar dat uit de bestreden beslissing onmogelijk kan worden afgeleid dat hij verklaringen heeft kunnen of mogen afleggen over de stappen die hij en zijn partner al hebben ondernomen om hun gezinsleven te bestendigen en dat er reeds sprake was van een wettelijke samenwoning.

Opdat verzoeker een belang zou hebben bij zijn grief dat hij, voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing, niet of niet op adequate wijze werd gehoord, moet hij aannemelijk maken dat de bestreden beslissing mogelijks anders had kunnen zijn mocht hij zijn gehoord. Immers, niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure levert een schending van dit recht op, en niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen leidt stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoekende partij in casu specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

De Raad kan niet anders dan vaststellen dat uit de bewoordingen van de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat de verwerende partij kennis had van de verschillende pogingen verzoeker al had ondernomen

om zijn gezinsleven te bestendigen, via aanvragen tot gezinshereniging en om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en dat mee heeft betrokken bij de totstandkoming van de bestreden beslissing, net zoals het niet betwiste gegeven dat verzoeker en mevrouw M.S. een wettelijke samenwoning hebben laten registreren op 8 juni 2012. Verzoeker toont dus niet aan met welk gegeven nog geen rekening zou zijn gehouden in de bestreden beslissing en brengt derhalve niets aan dat erop zou kunnen wijzen dat hij specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van het aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden. In die omstandigheden kan de verzoekende partij zich niet op dienstige wijze beroepen op de schending van de hoorplicht als algemeen beginsel van Unierecht omdat hij niet op adequate wijze zou zijn gehoord.

Verzoeker betoogt, ten slotte, dat hij onmiskenbaar een beschermenswaardig gezinsleven heeft in de zin van artikel 8 van het EVRM.

In zoverre hij stelt dat de verwerende partij wel degelijk een grondig onderzoek had moeten voeren naar de aanwezigheid van zijn Belgische partner gelet op alle aanwijzingen hiervan in het administratief dossier, moet worden herhaald dat uit de bestreden beslissing blijkt dat het gezinsleven niet wordt betwist, maar dat dit in casu niet volstaat en dat een terugkeer naar het land van herkomst niet disproportioneel is.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezinsleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM. Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet nagezien worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

In casu betreft het een situatie van eerste toelating. Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten komen of verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de supra vermelde 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds.

Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang. (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari

2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde. Een belangrijk element in deze billijke afweging is te weten of het privé- en gezinsleven in het geding zich ontwikkeld heeft in een tijd waarin de betrokken personen wisten dat de situatie ten aanzien van de immigratieregels van een van hen zo was dat het onmiddellijk duidelijk was dat het behoud van dit privé- en gezinsleven binnen het gastland meteen al een precair karakter zou hebben. Het EHRM heeft al eerder geoordeeld dat wanneer dat het geval is, enkel in bijzonder uitzonderlijke omstandigheden de terugzending van het familielid dat niet de nationaliteit van het gastland heeft, een schending van artikel 8 van het EVRM betekent (Mitchell v. Verenigd Koninkrijk (dec.), nr. 40447/98, 24 november 1998, en Ajayi en andere v. Verenigd Koninkrijk (dec.), nr. 27663/95, 22 juni 1999; EHRM, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, 31 januari 2006, § 39).

De Raad oefent ter zake slechts een wettigheidscontrole uit. Bijgevolg gaat hij na of de gemachtigde alle relevante feiten en omstandigheden in zijn belangenafweging heeft betrokkenen, indien dit het geval is, of de gemachtigde zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het gezinsleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 juni 2014, nr. 227.900 en RvS 11 december 2015, nr. 233.222).

Verzoeker stelt dat de verwerende partij niet is overgegaan tot de vereiste belangenafweging, door louter te motiveren dat de verschillende opgestarte procedures negatief werden afgesloten en voorbij te gaan aan de stappen die wél werden ondernomen. De verwerende partij, zo gaat verzoeker verder, insinueert dat het hem alleen om het verblijfsrecht te doen is terwijl de procedures enkel werden opgestart met als doel het officialiseren van hun relatie.

De Raad leest de voormelde insinuaties niet in de bestreden beslissing, en stelt verder vast dat niet alleen werd verwezen naar de afgewezen aanvragen die verzoeker had ingediend op grond van zijn gezinsleven, maar ook naar het feit dat het koppel door middel van moderne communicatiemiddelen contact kan houden, dat mevrouw verzoeker steeds kan bezoeken in Sierra Leone en dat niet wordt aangetoond dat het niet mogelijk is om het gezinsleven verder te ontwikkelen in het land van herkomst, dat het niet is omdat mevrouw niet kan worden gedwongen België te verlaten zij verzoeker niet vrijwillig zou kunnen volgen en dat beiden wisten dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfsstatus van verzoeker in België.

Uit het voorgaande blijkt dat de gemachtigde de afweging van de betrokken belangen in het licht van artikel 8 van het EVRM wel degelijk heeft gemaakt. Het komt derhalve aan verzoeker toe om met concrete argumenten aan te tonen dat deze belangenafweging niet deugdelijk zou zijn.

Het loutere feit dat verzoeker stelt dat het koppel verschillende stappen heeft ondernomen om de relatie te officialiseren staat er niet aan in de weg dat de verwerende partij -onder meer- heeft vastgesteld dat de aanvragen die steunen op het gevormde gezinsleven alle werden afgewezen. Verzoeker toont niet aan dat het kennelijk onredelijk is om deze vaststelling te betrekken in de belangenafweging. Immers, voor zover het de aanvragen op grond van gezinshereniging betreft, moet erop worden gewezen dat de toetsing aan artikel 8 van het EVRM reeds werd doorgevoerd in de relevante wettelijke bepalingen (cf. RvS 26 juni 2015, nr. 231.772) en voor zover het de regularisatieaanvraag betreft op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, die onontvankelijk werd bevonden omdat geen buitengewone omstandigheden waren aangetoond die zouden verhinderen dat verzoeker zijn aanvraag zou indienen in zijn land van herkomst, moet worden vastgesteld dat het EHRM stelt dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 33917/12, Djokaba Lambi Longa vs. Nederland, par. 81; en EHRM, 3 oktober, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101).

Gelet op het voorgaande komt het aan verzoeker toe om aan te tonen waarom daar in zijn concrete geval anders over moet worden gedacht. De Raad kan ter zake alleen maar vaststellen dat hij zich beperkt tot het tegenspreken van het standpunt van de verwerende partij aangaande de mogelijkheden die verzoekers partner heeft om met hem contact te houden, hem te bezoeken of hem te vervoeegen in zijn land van herkomst. Hij beweert dat dat allemaal niet mogelijk is, wijzend op de leeftijd van mevrouw en het feit dat zij in België kinderen en kleinkinderen heeft zodat niet van haar kan worden verwacht dat zij de keuze maakt. Echter, zoals de verwerende partij ook reeds in de bestreden beslissing heeft gesteld, wisten de beide partners dat het gezinsleven in België van in het begin precair was gelet op de illegale verblijfsstatus van verzoeker. Het is dus niet kennelijk onredelijk te stellen dat mevrouw de keuze kan maken tussen het houden van contact door middel van de moderne communicatiemiddelen en het bezoeken van verzoeker in zijn land van herkomst, of dat zij verzoeker vrijwillig kan volgen naar zijn land van herkomst. Overigens voegt verzoeker bij zijn verzoekschrift een foto van zijn partner "samen met zijn familie in Afrika" zodat de bewering dat de leeftijd van verzoekster eraan in de weg zou staan dat zij met hem zou meereizen of hem zou bezoeken niet volstaat.

Verzoeker, die geen andere elementen aanvoert die kunnen wijzen op een positieve verplichting in hoofde van de verwerende partij, toont niet aan dat de belangenafweging niet billijk, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zou zijn, of dat er niet afdoende over zou zijn gemotiveerd. Een schending van artikel 8 van het EVRM ligt niet voor, net zomin als een manifeste beoordelingsfout, machts- of rechtsmisbruik.

2.2.4. Het eerste middel heeft geen ruimere draagwijdte dan datgene wat hiervoor werd beoordeeld. Deze vaststelling volstaat om het in zijn geheel te verwerpen.

3. Onderzoek van het beroep in zoverre het is gericht tegen de bijlage 13sexies

3.1. In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 7, 74/11, 74/13 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de materiële en formele motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de zorgvuldigheidsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van artikel 8 van het EVRM en van de rechten van verdediging ex artikel 6 van het EVRM.

Het middel wordt als volgt uiteengezet:

"6.1

In de bestreden beslissing wordt er verwezen naar het artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet. Evenwel mag het duidelijk zijn dat de bepalingen van het art. 74/11 § 1, lid 1 en 2 van de Vreemdelingenwet geschonden zijn.

Het artikel 74/11 §1, lid 1 en lid 2 van de Vreemdelingenwet klinkt als volgt:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1 ° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd."

Overeenkomstig het artikel 74/11, §2, lid 2 kan de Dienst Vreemdelingenzaken zich in individuele gevallen onthouden van het opleggen van een inreisverbod, omwille van humanitaire redenen:

a)

Er dient bij de oplegging van een inreisverbod rekening gehouden te worden met een aantal fundamentele rechten, zoals het recht op privé- en gezinsleven.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft in de bestreden beslissing geen correcte afweging gemaakt tussen het opleggen van het inreisverbod en de persoonlijke situatie van de verzoeker, in casu is immers sprake van een onmiskenbaar gezinsleven (zie verder meer onder 6.2 en verder).

b)

In de bestreden beslissing wordt bovendien zonder afdoende motivering een inreisverbod van 3 jaren opgelegd (zie verder vanaf 6.3 en verder)

6.2

Wettelijke samenwoning - bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven De bestreden beslissing motiveert het volgende:

"Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven. (...) Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar."

Deze motivering is absoluut foutief en onredelijk en wel om volgende redenen.

a) Uiteraard hebben verzoeker en zijn partner een gezinsleven in België. Zij hebben dan ook de nodige stappen hiervoor ondernomen.

Zo hebben zij in het verleden een aanvraag tot wettelijke samenwoning ingediend. Deze is ook goedgekeurd geweest.

Zij hebben daarna een aanvraag tot gezinshereniging ingediend, doch deze werd door de Dienst Vreemdelingenzaken geweigerd, gezien er onvoldoende stabiele bestaansmiddelen waren in hoofde van verzoekers partner.

Deze motivering was erg pijnlijk voor verzoeker en zijn partner, daar mevrouw Smets slechts over een pensioen van ongeveer 1200 euro beschikt en zij de leeftijd van 61 jaar had bereikt bij het indienen van de eerste aanvraag tot gezinshereniging en aldus toen reeds pensioengerechtigd was waardoor zij evident geen hoger inkomen kon bekomen.

Vervolgens werd om deze reden niet nogmaals geprobeerd om een aanvraag tot gezinshereniging te doen, gezien verzoekers partner al de leeftijd van 67 jaar heeft bereikt. Zij is pensioengerechtigd en is dus niet in de mogelijkheid om hogere bestaansmiddelen te genereren.

Dit zou evenwel niet mogen betekenen dat zij geen duurzame relatie hebben die beschermenswaardig is!

b) Ondertussen heeft verzoeker wel tot tweemaal toe geprobeerd om zijn verblijfssituatie te regulariseren.

Zo diende hij een eerste aanvraag tot humanitaire regularisatie in op datum van 25/03/2015. Deze werd geweigerd.

Op datum van 15/09/2018 diende verzoeker wederom een aanvraag humanitaire regularisatie in conform artikel 9bis Vw. Deze werd evenwel opnieuw geweigerd.

c) Tegelijkertijd dient er gewezen te worden op de interpretatie van het gezinsleven.

Een beschermenswaardig gezinsleven is een feitelijke kwestie, die niet staat of valt met het officieel karakter ervan.

Onmogelijk kan er dan ook gesteld worden dat deze relatie tussen verzoeker en zijn Belgische vriendin niet duurzaam zou zijn, noch dat er geen stappen werden ondernomen door hen om hun relatie te officialiseren.

Er dient dan ook te worden benadrukt dat de wettelijke samenwoning wel degelijk werd toegekend!

Van een zogenaamde 'schijnsituatie' waarbij de intentie van een van beide niet gericht was op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners is dan ook bijgevolg geen sprake.

6.3

Naar aanleiding van deze wettelijke samenwoning en het feit dat verzoeker en zijn partner intussen reeds meer dan één jaar samenwoonden werd een aanvraag tot gezinshereniging ingediend op datum van 08/06/2012. Later, op datum van 04/07/2013 werd nogmaals een aanvraag tot gezinshereniging ingediend.

Wat in het inreisverbod evenwel niet vermeld is, is de reden waarom deze gezinshereniging telkens werd geweigerd.

De gezinshereniging werd immers geweigerd daar de partner van verzoeker geen voldoende stabiele en toereikende bestaansmiddelen kon voorleggen. Deze situatie dient evenwel verder te worden toegelicht. Verzoekers partner is, zoals meermaals aangegeven, geboren in het jaar 1951, dit betekent dat zij in 2012 reeds 61 jaar oud was en dus pensioensgerechtigd. Dit gold des te meer bij het indienen van de tweede aanvraag tot gezinshereniging.

Verzoekers partner geniet een pensioen van ongeveer 1200 euro per maand, hetgeen inderdaad lager ligt dan het nodige inkomen voor de gezinshereniging.

Zij kan, gelet op haar leeftijd, evenwel geen hoger inkomen genereren waardoor zij bijgevolg niet kan volden aan de voorwaarden voor de gezinshereniging. Om deze reden werd later ook geen aanvraag gezinshereniging meer ingediend.

Gelet op dit bovenstaand gegeven dient opgemerkt te worden dat het aan de Dienst Vreemdelingenzaken komt om een behoefte analyse te maken van de inkomsten van de partner van verzoeker. Nergens in het administratief dossier kan worden aangetoond dat deze behoefte analyse wel degelijk gebeurde.

De Dienst Vreemdelingenzaken is op de hoogte van het feit dat zij niet louter mogen weigeren als er sprake is van onvoldoende inkomsten zoals vastgelegd in de criteria gezinshereniging met een Belg.

Zij zijn gehouden om hiernaar een behoefte analyse door te voeren. Dat dit in casu niet gebeurd is.

Desondanks de standaard weigering van de aanvraag gezinsherenigingen heeft verzoeker altijd nieuwe pogingen ondernomen om zijn verblijfsstatuut te regulariseren.

Om bovenvermelde redenen werd door verzoeker vervolgens een poging ondernomen om zijn verblijfssituatie alsnog te regulariseren door een regularisatieaanvraag op basis van artikel 9bis Vw.

6.4

Wat betreft het voorgenomen huwelijk dat werd aangevraagd op datum van 13/01/2017 dient bovendien nog vermeld te worden dat het huwelijk nooit werd geweigerd!

Er bleek geen geboorteakte van verzoeker voor handen om aan de formaliteiten te voldoen om het huwelijk aan te vragen. Om deze reden werd een afschrift van deze geboorteakte opgevraagd bij de bevoegde instanties in Siërra Leone.

Verzoeker diende evenwel meer dan één jaar (!) te wachten voor hij deze geboorteakte via de bevoegde diensten kon ontvangen. De ambtenaar van de burgerlijke stand nam naderhand, op datum van 06/09/2018, een beslissing tot 'weigering aanvaarding geboorteakte voor huwelijksaangifte' omdat de geboorteakte blijkbaar pas later werd opgesteld.

6.5

Ten slotte kan het motief waarbij de DVZ stelt dat mevrouw S. verzoeker vrijwillig zou kunnen volgen naar Siërra Leone gaat niet aanvaard worden.

Gelet op de leeftijd van verzoekers partner én het feit dat zij in België kinderen en kleinkinderen heeft kan van haar evident niet verwacht worden om een keuze te maken tussen haar familie en haar partner met wie zij intussen reeds meer dan 6 jaar een relatie heeft!

6.6

Het is duidelijk dat een belangenafweging moet worden gemaakt, rekening houdend met het individueel dossier.

Er dient een "fair balance" toets gemaakt worden, tussen het belang van het individu en dat van de overheid, om na te gaan of er positieve verplichtingen liggen op de staat (EHRM 17 oktober 1986, REES/the United Kingdom, §37.)

Verzoeker heeft reeds meermaals kunnen duiden dat hij familiale banden heeft, hetgeen niet redelijkerwijze ter discussie kan staan.

Huidige beslissing is in strijd met de positieve verplichtingen die op Dienst Vreemdelingenzaken rust en vormt een inmenging in de uitoefening van het recht op gezins- en familielieven is in casu absoluut niet gerechtvaardigd. Artikel 8 E.V.R.M. is dan ook geschonden.

Artikel 8 E.V.R.M. gebiedt de lidstaten respect te hebben voor het gezins- en familieleven en volgens artikel 3 E.V.R.M. kan niemand onderworpen worden aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

Van deze delicate afweging is er in de bestreden beslissing geen sprake.

De motiveringsplicht wordt duidelijk door de verwerende partij geschonden en de bestreden beslissing dient bijgevolg vernietigd te worden.

Het opgelegde inreisverbod brengt een scheiding gedurende een periode van 3 jaar met zich mee. Een dergelijke duur kan niet worden beschouwd als een aanvaardbare termijn.

Schendingen van de artikelen 8 E.V.R.M en 3 E.V.R.M. zijn aldus nakend.

6.7

Het zorgvuldigheidsbeginsel brengt met zich mee dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze dient voor te bereiden. De beslissing dient eveneens het resultaat te zijn van een correcte feitenvinding.

Het evenredigheidsbeginsel stelt ertoe dat het bestuur in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient, bij zijn uitoefening van zijn wettelijk toezicht, na te gaan of de Dienst Vreemdelingenzaken bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

De persoonlijke situatie van de verzoekende partij dient aldus in rekening gebracht te worden en de Dienst Vreemdelingenzaken dient zich hieromtrent te informeren teneinde met kennis van zaken te kunnen beslissen.

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat de Dienst Vreemdelingenzaken op een afdoende wijze kennis heeft van de persoonlijke situatie van de verzoekende partij, noch dat met de persoonlijke situatie werd rekening gehouden.

De Dienst Vreemdelingenzaken kan dan ook niet in alle redelijkheid voorhouden met kennis van zaken te hebben geoordeeld.

De Dienst Vreemdelingenzaken handelt onzorgvuldig door een ingrijpende beslissing, als een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering te nemen, alsook een inreisverbod, zonder rekening te houden met de specifieke en persoonlijke omstandigheden in casu.”

3.2.1. Vooreerst moet worden vastgesteld dat verzoeker zich niet dienstig kan beroepen op de artikelen 7 en 74/13 van de Vreemdelingenwet. Deze bepalingen zijn uitsluitend van toepassing op verwijderingsbeslissingen, niet op het inreisverbod. Verzoeker stelt ook nog een schending van artikel 6 van het EVRM en van de rechten van verdediging aan de kaak, maar licht dit op geen enkele wijze toe. Deze middelonderdelen zijn onontvankelijk.

3.2.2. Zoals verzoeker zelf stelt, is de bestreden beslissing genomen op grond van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, waarin het volgende wordt bepaald:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. (...).”

Verzoeker betoogt dat de verwerende partij zich overeenkomstig artikel 74/11, §2, tweede lid van de Vreemdelingenwet kan onthouden van het opleggen van een inreisverbod omwille van humanitaire redenen en dat er steeds rekening moet worden gehouden met een aantal fundamentele rechten, zoals het recht op een privé- en gezinsleven.

De Raad stelt vast dat verzoeker niet betwist dat hij geen gevolg heeft gegeven aan eerdere verwijderingsmaatregelen en evenmin dat hem, bij de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten, geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegekend. In die omstandigheden kon de verwerende partij overgaan tot het opleggen van een inreisverbod voor de duur van maximum drie jaar. Verzoekers argument dat de verwerende partij er zich ook van had kunnen onthouden om een inreisverbod op te leggen doet geen afbreuk aan de wettigheid van de thans bestreden beslissing nu de verwerende partij de discretionaire bevoegdheid heeft, en niet de verplichting, om zich in individuele gevallen te onthouden.

Verzoeker betoogt dat zonder afdoende motivering een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd. Hij verwijst andermaal dat hij de nodige stappen heeft ondernomen in het licht van zijn gezinsleven en verwijst naar de goedkeuring van zijn wettelijke samenwoning, naar de aanvragen tot gezinshereniging die werden afgewezen omdat zijn partner slechts over een pensioen van € 1200 beschikt en niet meer in de mogelijkheid is om hogere bestaansmiddelen te genereren, en naar de aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, die ook werden geweigerd. Hij stelt ook in

deze context dat niet werd vermeld waarom de aanvragen tot gezinshereniging werden geweigerd en dat geen behoefteanalyse werd doorgevoerd. Ondanks alle weigeringen heeft verzoeker altijd nieuwe pogingen ondernomen om zijn verblijfsstatuut te regulariseren, zo stelt hij. Het op 13 januari 2017 aangevraagde huwelijk werd overigens nooit geweigerd, hij kon gewoon niet aan de formaliteiten voldoen, zodat van een schijnsituatie geen sprake is.

Het gezinsleven van verzoeker wordt niet betwist in de bestreden beslissing, en de verwerende partij alludeert op geen enkele wijze op een schijnsituatie. Wél wordt blijk gegeven van de verschillende aanvragen die verzoeker in de loop der jaren indiende en de verschillende weigeringsbeslissingen én bevelen om het grondgebied te verlaten die daarop volgden en waaraan verzoeker geen gevolg gaf. Er werd gewezen op het feit dat uit de afwijzing van de voorgaande aanvragen blijkt dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending inhoudt van de artikelen 3 of 8 van het EVRM en op de hardnekkige weigering van verzoeker om aan de terugkeerverplichting te voldoen. Verder worden zijn gezinsleven en zijn medische situatie nog nader belicht om andermaal tot de vaststelling te komen dat er geen schending is van de artikelen 3 en 8 van het EVRM. De verwerende partij heeft ook vastgesteld dat niet blijkt dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.

Uit de motieven blijkt, in tegenstelling tot wat verzoeker wil laten aannemen, wel degelijk een belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker toont ook hier niet aan waarom de verwerende partij bijkomend zou moeten motiveren over de redenen die hadden geleid tot de weigering van de aanvragen tot gezinshereniging en die hij dus kent, zoals ook blijkt, en ook hier moet worden vastgesteld dat in de mate dat hij erop wijst dat ten onrechte geen behoefteanalyse werd doorgevoerd, hij zich tegen de voormelde weigeringsbeslissingen richt die niet het voorwerp uitmaken van het huidige beroep.

Een schending van de motiveringsplicht blijkt derhalve niet.

Reeds bij de bespreking van het eerste middel gebleken dat verzoeker zich beperkt tot het tegenspreken van het standpunt van de verwerende partij aangaande de mogelijkheden die zijn partner heeft om met hem contact te houden, hem te bezoeken of hem te vervoegen in zijn land van herkomst. Hij beweert dat dat allemaal niet mogelijk is, wijzend op de leeftijd van mevrouw en het feit dat zij in België kinderen en kleinkinderen heeft zodat niet van haar kan worden verwacht dat zij de keuze maakt, maar toont niet met concrete argumenten aan dat de verwerende partij kennelijk onredelijk heeft gehandeld waar zij stelt dat mevrouw de keuze kan maken tussen het houden van contact door middel van de moderne communicatiemiddelen en het bezoeken van verzoeker in zijn land van herkomst, of dat zij verzoeker vrijwillig kan volgen naar zijn land van herkomst.

Alle elementen samengenomen, toont verzoeker niet aan dat een inreisverbod van drie jaar in casu disproportioneel zou zijn; de Raad kan niet vaststellen dat de duur van het inreisverbod en de gevolgen daarvan buiten alle proportie zijn, waardoor het ondenkbaar zou zijn dat een redelijk en zorgvuldig handelende overheid tot eenzelfde beslissing zou kunnen komen in het licht van de in de beslissing vermelde omstandigheden. Het is nu eenmaal eigen aan de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid zoals deze tot het bepalen van de duur van een inreisverbod, dat uiteenlopende beslissingen denkbaar zijn, die nochtans alle de toets aan het redelijkheidsbeginsel doorstaan (cf. RvS 13 oktober 2014, nr. 228.740).

Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt ook op deze grond niet.

Waar verzoeker ten slotte betoogt dat een schending van artikel 3 van het EVRM nakend is, moet erop worden gewezen dat hij dit hoegenaamd niet toelicht. Indien het zijn bedoeling zou zijn om een schending van deze bepaling aan de schending van artikel 8 van het EVRM verbindt, is de Raad van oordeel dat het niet aangetoond zijn van de ene schending meteen ook het niet aangetoond zijn van de andere met zich brengt.

3.2.3. Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen augustus tweeduizend negentien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS